

גיליון מס' 1726 * כ"ד בטבת תשס"א * 19 בינואר 2001

סתם השמצות

אמרו עליה דברים רבים.
רבים מכדי שנרצה לשמוע.
רבים מדי מכדי שנרצה להאמין.
בשבילנו היא נשארה -
הוויה.
חויה.

מתוך: "רבע לפני חצות" - עמוס אטינגר

העמוד הפותח

שבוע טוב,
שוב אנחנו כאן, ועוד שבוע חלף בלי טיפת גשם.
בטלוויזיה כבר החלה חגיגת תעמולת הבחירות
עם שרון שהוא כשרון או אולי כשלון,
ואהוד ברק שמכבב, או שמא מאכזב.
בקיצור, שוב שוטפים לנו את המוח
בשם אלוהים למי יש כח!!!

ובעלון לעמית זאת השבוע, מעט המרירות השורה בקרב ציבורנו, עולה מתוך
הכתבות של שושנה ש' בפרורים, ארווין מוחה על השימוש במרכולית כאמצעי
להגדלת ה"עוגה" ואריק א', ממשיך את הנהלת הקיבוץ לגנרלים הבריטיים בימות
מלחמת העולם הראשונה.
בכתבה מקסימה, מספר לנו איבן על עבודתו במכרה בסקוטלנד, נכדתו - שירה
תורמת לנו סיפור פרי דמיונה, ולבסוף, לקט שני של בדיחות מבית היוצר של
הראל מרום.
בדרך, תוכלו לקרוא הודעות משרה לבנה - העו"ס החדשה שלנו, ממועדון הזהב,
וכן מאריק א' על חידוש התרבות במשק.

קריאה נעימה ושבת שלום - **דליה** בשם המערכת.

את הפרורים לשבוע הבא
תאסוף עבורינו
מיכל דדוש.
אנא ספרו לה את שבליבכם

ימי הולדת

21/1	בקי ארנברה גיא וגבר
22/1	חיים מעין עמר כהן אילת וגבר
23/1	רוי בוסקילה נמרוד פלמה איה כהן (נכדה-מרקס)
24/1	דורית רוזנקרנג אופיר שובל איתמר דוארי (נכד)
25/1	מופתי ליפשיג מלווין סימונס טליה מרקוביץ אייל פרחי (נכד-וטרמון) דקלה מרקוביץ (נכדה-שיין)
27/1	גיין תלם-פוטש תאי קולינס (נכדה-פרימוסט-קולינס) אבישג פרחי (נכדה-וטרמון) נדב עדר (נכד)

ימי נישואין

22/1	אמה הולדן ויגאל ניימרק
24/1	ליבי ולן ווינטראוב - חתונת זהב
27/1	לידיה ומרדכי בן-נתן

פרורים מהשולחן

בביקור הבוקר שלי בחדר האוכל, מצאתי אוכלים מעטים. הקפטריה מציעה לנו כל יום פחות אוכל ופחות מגוון. את הביצה טיגנתי בעצמי, בתור אחרי ילד בכיתה בית או גימל שעזרתי לו להפוך את שלו מבלי שהחלמון יתפוצץ. המושב ליד הקופה היה ריק. חיכיתי עד שהגיע האיש ששומר על הכשרות במעונינו המשותף, הוא מחליף את יאסו ליד הקופה. הוא רגוע. יאסו נסע לטיול רגיעה איפה שהוא.

התחלתי להסתובב בין השולחנות כהרגלי, כשמישמת ליקוט פירורים, מובילה אותי. ניסיתי מאוד למצוא פירורים שמחים. ניסיתי למצוא פירורים של תקווה, פירורים של אהבה, של חסד. מצאתי פירורים - עדיין נושמים, פירורים חיים, של הרגשות החמצה, של כעס, של מרידות. מכיוון שולחן הוותיקים נקראתי לציין את העובדה ש"אשכול אחד" (הרחבות דירות לוותיקים קבוצה ראשונה) עדיין לא נגמר. עידכון לפירסום מלפני שבועיים. שהיה שגוי?!

בשולחן של צעירים יותר סיפרו לי סיפורים על ערפדים, השוו את הפוליטיקה בארץ עם הפוליטיקה של כאן ועכשיו, בתוך מסגרת של מה שהיה כאן פעם קיבוץ, עם כאלה ששויים יותר, והשוואות של סקטורים ששויים אחרת, דיברו על "לשון המאזניים" ועוד כל מיני שלא הבנתי. הרבה תיסכול, מורת רוח, בלבול ותחושה של חוסר כיוון וכעסים גדולים. סך הכל עפו הרבה משפטים באוויר שלא שויים היום כלום, כמו: "לא נוגעים בתקציב אישי" "לא נוגעים בחינוך ובבריאות" והבטחות אחרות שהבטחנו לעצמינו בעברים שונים, בטענה שהכל הופכים לסיסמאות ריקות.

"תכתבי שכדאי לבקר בגינה של אלן ואיליין, יש שם תופעת טבע, נהר זורם להם בגינה". פרטים אצלם - לא מצאתי אותם. ואולי לא היו הדברים מעולם, אבל אמרו לי לכתוב אז כתבתי.

קמצוץ של תקווה כן שמעתי מכיוון גילאי הביניים +30, שמאמינים שבעצם אין להם כל כך על מה להתלונן. הם אומרים שלפחות הם מסודרים מבחינת מקומות עבודה, לימודים ומשכורות. נאחל להם שתמשיך להם הדרך בטוב.

הצעירים באמת, אלה שהם בנים שלנו, אחרי צבא. להם הבטחנו בית, הגנה, לימודים, מתלבטים אם באמת מתכוונים לזרוק אותם לכלבים, עם החלטה שלא "לתמוך" בהם, קרי: לתת להם מינימום תקציב אישי בזמן לימודים. בחיור סרקסטי הם טוענים, שהם מחכים כבר שידללו, שאז יזמינו אותם מהתפוצות לאיזה סופשבוע ארוך של כיף ושיחות נפש, שאז יזכירו להם מה שהם אולי שכחו: ש..אין כמו הבית ויבקשו מהם לשקול במלוא הרצינות לחזור. כי אנחנו נבנה להם, ונבחר בהם, וניתן להם ועניינית ההרגשה הרווחת בציבור היא שאין כבר לבטוח בכלום. לא לילד הזה פיללנו יגידו לכם הרוב.

אגב הסיפור על הערפד הוא מספרו של הרמן הסה: "דמיאן". המציאות שהביאה להיזכר בסיפור היא בנושא מודל התפרנסות, והמודלים שלפניו ואלה שיבואו אחריו. כשבסך הכל אנחנו רוצים לדאוג לעצמינו. המציאות היא שיש לנו כאן איך שלא נסתכל על זה ניגוד אינטרסים. וכמה שלא מנסים לעשות את הדברים בצורה חברית זה לא נראה כל כך טוב. דמיאן טוען שהאדם צריך לעשות טוב לעצמו. ואין בכך כל רע, כל עוד זה לא פוגע במישהו אחר. אבל מה לעשות, שכאשר אתה חושב לעשות טוב לעצמך, לא תמיד

אתה רואה שזה יכול לפגוע באחרים. והנה לאחר זמן קם לו האדם ומתוודה, שהוא בעצם ערפד. ושכדי להתקיים הוא חייב לשתות את דמו של האחר, לא הרבה, רק קצת, רק כדי להתקיים, והלוא אין בכך כל רע, כי הרי הוא חייב לדאוג לעצמו והוא צריך לאכול כדי לחיות. ומעכשיו שתיית הדם של האחר זהו כבר תנאי.

וחוץ מזה חם ונעים בחוץ, נכון?
אז גם זו היא אשליה. צריך כל הזמן לזכור שאין גשם.
ואולי, נצטרך לרדת בסוף מצרימה לשבור את הרעב, ונהיה עבדים, ואלוהים יוציא אותנו ממצרים, נגיע לארץ המובטחת, קצת נילחם ואז שוב נהיה בני חורין בארץ אבותינו. ותהיה לנו מדינה עם אוכל ופרנסה ומקומות קדושים אולי???

תכל'ס, מרים מעין החליטה בכל זאת להמשיך בעבודתה כרכת חינוך. יומיים בשבוע, בשילוב לימודי האדריכלות בתל-חי. כל לחי!

שתי דיירות חדשות בבית יונתן. האחת תושבת צפת, האחרת הגיעה מנתניה הרחוקה, להיות קרובה יותר לנכדתה שגרה בקיבוץ קרוב לכאן.
האחת מציירת ומחפשת פרטנר לברידיג'.
בעוד שבועיים יגיע דייר נוסף, אולי דיירת, כל הקודם זוכה.

בנים מהתפוצות מבקרים.
נחת למשפחת ארנברג מביא איתו מיכאל שהגיע לביקור מולדת עם בנו.
אהוד אלמן הצעיר שמסרב להתבגר, דוריאן גריי במהדורה משופרת, גם הוא כאן מבקר ומחייך לכל עבר. ואורלי היפה לבית ארנולד מפזרת נחת בין בני המשפחה עם הבת טבע. תודו, ישנם רגעים יפים בחיים!

איציק מוסר: סעו לטייל בגמלא. הנשרים עכשיו בתקופת הדגירה.
כניסה במחיר של 20.00 שקלים למבוגר 10.00 שקלים לילד.
בכלל צאו לטייל. יפה בחוץ, מחייך איציק, וגם השקדייה כבר פורחת.

בגלל שסגרו את משק הילדים, החמורים מטיילים חופשי כי לא נותנים להם אוכל, כי אוכל עולה כסף. אז הם נכנסים לפארק וניל מגרש אותם חזרה למקום ממנו הם באו, והם חוזרים, והוא מגרש, והם חוזרים. אז חשבתי לי שאולי גם הם חושבים שדברים שרואים מכאן לא רואים משם. סתם חמורים.
ומי יזכה בסוף במלוכה?

ועל חידוש השירותים, קרי בתי שימוש שמתחת לחדר האוכל, כמעט שכחתי לספר. אז למי שעוד לא ראה או לא שמע, הרסו והורסים שם קירות, מסלקים סרזון של שנים. ויבנו לנו שירותים לתפארת.
הלואי והיה כל כך קל ופשוט להרוס ולבנות, גם בשטחים אחרים בחיים.

לסיכום אני רוצה להזכיר לכם, שתחשבו על האבנים הגדולות בחיים, הם אלה שחשוב לשים אותן ראשונות באמתחתכם.

ובתחיל עם הבריאות, היא האבן הראשונה, שתשימו באמתחת. כי כשהיא איננה אין טעם לכלום. ותאמינו לכל מי שיספר לכם שזה אכן כך.
ההומור לדעתי היא האבן השניה,
והיתר, שכל אחד יעשה לו את סדר החשיבות שלו בחיים.
העיקר שנמצא כולנו, תמיד סיבה לחייך כשקמים בבקר.
ולחייך אל מישהו אחר כדי לעשות לו את היום, זו בטח המצווה הראשונה שכתובה בתורה.

ושיהיה טוב! אמנ!

שושנה שרקי.

מה חדש בחבר המבור

ביום שישי הקרוב - 19.1.01, ארוחת עשר תתקיים במועדון החברים. ביום זה, יש לחתום על ביטוח הבריאות לבני ה-70 ומעלה.
כמו כן, תתקיים שיחה על התנדבות לנסיעות וביקורי בית.

ביום שישי 26.1.01, נרים כוסית ליום הנישואין ה-50 - ללן וליבי במועדון הזהב בשעה 10:00.

מכירות בבית התעסוקה: HAND PAINTED POT PLANTS - כריות חיטה נגד כאבים, סריגים ועוד הרבה דברים יפים.

להתראות - הלן

פעילות תרבות

בתקוה לחולל חידוש אירועי התרבות בלילות, מתוכננת סדרת הרצאות - אחת לשבועיים.

ההרצאה הראשונה תערך ביום שישי 19.1.01, במועדון החברים בשעה 20:30. חברנו מקס - ירצה עם הדגמות מוסיקליות על הנושא:

"שוברט וזה - BEATLES"

בואו ונחדש את התרבות הביתית שלנו ונפסיק להצמד למסכי הטלוויזיה בלילות שבת.

מארה: אריק א'

עובדת סוציאלית

לחברים שלום!

כידוע לכם, התחלתי את עבודתי כעובדת סוציאלית בכפר הנשיא החל מחודש דצמבר, לאחר שסמדר מנשה סיימה את עבודתה.

בתהליך ההכרות והכניסה שלי לכפר הנשיא, רציתי להפגש עם חברים במטרה להכיר, דרך העיניים שלכם את המקום, וכן לשמוע מה מטריד אתכם בימים אלה, כדי לתכנן באופן מתאים יותר את עבודתי.

כדי לקצר את התהליך, אעזר בעובדת נוספת מהמחלקה וביחד, נקבל תמונה רחבה יותר, לדעתי.

בימים הקרובים, אפנה אליכם דרך אבלין/מקשרת, להזמין ולתאם אתכם את הפגישות.

בברכה ובתודה,
שרה לבנה - ע"ס

נזכור את יקירנו

כ"ח בטבת תשנ"ב (1992) - מר דני סטיל
 כ"ח בטבת תשנ"ז (1997) - גב' פני נורטון
 כ"ט בטבת תשכ"ט (1969) - דוריס לברט
 ג' בשבט תשנ"ט (1999) - גב' סיסיליה ברגמן
 ג' בשבט תש"ן (1990) - מר אברהם גילמור

איבן והמאמץ המלחמתי שלו

כתבה זו, כתב איבן בעקבות פניה מעיתון "וטיקי הבונים":

בזמן מלחמת העולם, עבדתי בגלזגו, עיר מולדתי, כשוליה, עובד מחרטה במפעל לטורבינות ודוודים, שאגב, מייצרים אותם שם עד עצם היום הזה. כמו כן, ייצרנו תותחים נגד מטוסים, מוקשים ימיים וגם עבדנו על נשק ללא-רתע, פרייקט מיוחד שעבדתי בו. באותה עת, היה מחסור בפחם, ואנאירין בוויין, שכיהן אז כשר העבודה, החליט לערוך הגרלה, כל נער בגיל גיוס שהספירה האחרונה במספר הזהות שלו היתה 8, היה חייב לעבוד במכרות הפחם. בגלל החלטה זו, כל השוליות מאנגליה וסקוטלנד שבתו במשך שלושה שבועות, אבל זה לא עזר להם.

אני הייתי בר מזל. מתוך כ-800 שוליות שעבדו במפעל שלנו בעבודות במאמץ המלחמתי, רק אני זכיתי לקבל את המספר 8. באותו זמן, לא הייתי חבר בתנועת "הבונים". אמנם אחר כך, בתום המלחמה, הצטרפתי לחוות הכשרה, קודם ב"רדהיל" ואחרי זה ל"הרסט גריינג".

נשלחתי למכרה קטן ב"קאונטי דראם" ושם התגוררתי אצל זוג קשישים. המכרה אז נפתח שנית לאחר שנסגר כי לא נחשב כרווחי. התנאים במכרה היו כפי שתארו אותם בסיפורים, אבל חמורים יותר. אני עבדתי בכניסה למכרה, ובגובה שלי - 1.90 מ', היה לי קשה מאוד. עבדתי במקום שגובהו בקושי הספיק לאפשר לי הכנסת עגלת הפחם ותפקידי היה להוריד אותה מהפסים, למלא אותה בפחם בעזרת את ואז להעלות אותה כשהיא עמוסה, בחזרה על הפסים כשמשקלה כ-200 קילו. לאחר מכן, היינו דוחפים את העגלות בחזרה לערק הראשי, שם חיברו אותן יחד והן נגררו על ידי חמורים החוצה.

המכרה היה עמוק מאוד, בערך עומק של קילומטר, ובמשך עוד חצי קילומטר מתחת לפני הים. התנאים היו קשים מאוד ואי אפשר היה לשפר אותם. החזקתי מעמד במשך כשנה ואז ביקשתי עבודה אחרת, ולכן שלחו אותי לעבוד עם החמורים שגררו את הרכבות. לפחות שם יכולתי לעמוד ישר, אך גם זה היה בלתי נסבל ואחרי מספר חודשים ברחתי. חזרתי הביתה לגלזגו, וגם שם לא ידעתי מה לעשות. פניתי למפעל הקודם שעבדתי בו, ולמרות שלא היו לי המסמכים הנחוצים, קיבלו אותי לעבודה זמנית.

בינתיים, העניינים החלו לפעול וכעבור חודשיים, הופיעו לפני דלת ביתנו שוטר

גדול ועוד אדם. הוא איים עלי שאם לא אשוב לעבודה במכרה, יכניסו אותי לכלא. הסברתי לו שלא יכולתי לעבוד שם בגלל הגובה שלי, ואכן לקחו עובדה זו בחשבון כששלחו אותי למכרה מוזרני יותר. אחרי זמן מה, אבי, שהיה חפא, ביקש מידיד - פרופסור לרפואה - לכתוב שכילד סבלתי ממקומות סגורים, וכתוצאה משהייה ממושכת במכרה, שוב התחלתי לסבול מאותה תופעה. כעבור זמן קצר, שיחררו אותי ויכולתי להמשיך בלימודים. עם גמר הלימודים, החלטתי לעלות ארצה, כפי שאמרתי בהתחלה הייתי בחוות הכשרה, ולבסוף הגעתי לקיבוץ כפר הנשיא (אז מנסורה) יחד עם אשתי הלן, ושם אנחנו נמצאים עד היום.

פינת הבדיחות

- מה הקשר בין פיל לקוף? פיל אפשר לעקוף וקוף אפשר להפיל...
- שאלה: מה זה תרגול על רולר-בליידס? תשובה: עוף-נוע.
- פעם הגיע איש חשוב אל שבט של קניבלים. ראש השבט קיבל את פניו והשרים את שאר חלקי גופו.
- איש נכנס לבנק עם שמיכה. הפקיד: מה באת לעשות כאן? האיש: באתי לכסות את המינס...
- מה קורה שמחייגים 001? המשטרה באה ברברס...
- סרטנית אומרת לסרטן: "אל תעשן, אתה עלול לקבל בן אדם"...

מזל טוב

לארי וגלעד
לשגיב, שירה וירין, להלן ואיבן
ולכל המשפחה
עם הולדת הבת-האחות-הנכדה

מכתב פתוח

הערה: יכול להיות שכתבה זו כבר לא תהיה רלוונטית אחרי האספה ביום ד', אבל ליתר בטחון, אני בכל זאת כותב: בהמשך לדבריי באספה ביום ב', אני מוחה נגד האטימות של אנשי ההנהלה בקיבוץ

בהתייחסותם לתקציב האישי של החבר, דרך הצעתם להעלות את המחירים במרכולית ב-4%. כמה אפשר לסחוט מהחברים - רק לפני שנה הורדה הסובסידיה מהמרכולית על ידי עליית מחירים בשעור של 8%! הכסף הזה בא ישירות מכיס החבר ללא תמורה מהמשק.

עכשיו, אחרי שהמרכולית סיימה את השנה עם רווח, מציעים לחלוב עוד כסף מהמקום הזה על חשבון החבר. כפי שהדגשתי באספה, לא רק שהחבר יפסיד, בסופו של דבר גם המשק יפסיד, עוד עליית מחירים של המשק במרכולית, תגרום לחבר להרחיב את הקניות שלו מחוץ למשק.

כבר היום המרכולית לא עומדת בתחרות עם הרשתות בפריטים מסויימים. התוצאה תהיה כאילו ירינו לעצמינו ברגל, כי לא רק שהמשק לא יקבל את ה-100,000 ש"ח הנוספים שהוא דורש, גם לא נתקרב לרווח של לפני שנה.

לא הציעו שהמפעל או אחד הענפים היצרניים יביא עוד 100,000 ש"ח - קל יותר לדרוש מהחבר לשלם את זה דרך המרכולית. אז אומרים לנו שלא נוגעים בתקציב האישי של החבר!

חברים, אל תתנו לזה יד.

לשרותכם תמיד - **ארוין**

בינינו לבין עצמנו

לא בודקים שגיאות - ממשיכים באומץ

יש פואמה מפורסמת שכל ילד בריטי למד קטעים ממנה בעל-פה. שם הפואמה הוא "התקפת הפרשים הקלים" (THE CHARGE OF THE LIGHT BRIGADE) מאת המשורר טניסון. השיר מספר על התקפה מיותרת וחסרת תקווה של שש מאות פרשים קלים אל תוך עמק ההריגה שבשליטת התותחים הטורקיים במלחמת קרים. זה אכן קרה לפני כמאה וחמישים שנה והמוני חיילים מתו מבלי להשיג כלום והכל בגלל החלטת גנרל אנגלי שקרוב לוודאי לא רכב עם אותם החיילים שתפקידם היה, לפי מילות השיר: THEIRS NOT TO MAKE REPLY / THEIRS NOT TO REASON WHY / THEIRS BUT TO DO AND DIE / INTO THE VALLY OF DEATH RODE THE SIX HUNDRED... הגנרלים האנגלים לא למדו כלום ולא שכחו כלום: במלחמת העולם הראשונה הם שלחו רבבות חיילים לכבוש מצבים גרמניים מוגנים לעילה ושוב בלי תוצאות, פרט להרג המוני. עד כמה שידוע לכותב שורות אלו, איש לא בדק את סיבת הכשלונות והגנרלים המשיכו להיות גנרלים. במדינה הקטנה שלנו, יש פאשלות, אבל מנסים ללמוד את הלקחים אם כי לא תמיד בהצלחה. אבל בקיבוץ, לא מנסים ללמוד לקח מתהליך שכבר קיים עשרים ואחד חודש, והוא כולו כישלון! במקום לבדוק מדוע 'מודל התקציב המשולב' נכשל, ממשיכים הלאה באומץ עם מודל 'רשת הבטחון' - יותר שיוויני, יותר מוצלח... זה מה שמכרו לנו לפני עשרים ואחד חודש ואכלנו אותה. אין ועדת ביקורת, אבל תקציב לועדה זו רשום - "שיהיה". מה שאולי לא ישמע מתשדירי הופעת חברי הגושרים ובית העמק, הוא שבשניהם אין תרבות ואין חגים. יש הסתגרות. חבר נאות מרדכי שח לנו: "למי שיש משכורת טובה, טוב לו... למי שיש משכורת לא מי יודע מה, רע לו..."

חומר למחשבה

ניהול, מה שנקרא קהילת כפר הנשיא, עולה לנו 346,000 ש"ח. ברית פיקוח הוא שמו של יועץ שבלעדיו לא יזז כלום. אולי אי אפשר להקיש ממלחמות האנגלים, אבל בדיקת פאשלות היא צורך בסיסי.

שבת שלום - **אריק א'**

הקסם של שולמית

חיברה: שירה שטיינר

יום אחד היתה ילדה קטנה ושמה שלומית.
 ערב אחד, שלומית שיחקה בחדר שלה ומצאה מתחת למיטה שלה בובת קסם. הבובה
 היתה קטנה ונעימה למגע. שלומית אמרה: "זאת הבובה שלי"
 שלומית לקחה את הבובה והראתה אותה לאבא ואמא. אמא ואבא התפלאו, הם לא ראו
 אף פעם את הבובה הזו. הם שאלו את שלומית: "איפה מצאת את הבובה?"
 שלומית ענתה להם: "מתחת למיטה שלי" אמא שאלה: "איך הבובה הגיעה לשם?"
 ושלומית ענתה: "בגלל הקסם" וכששלומית הלכה לישון, היא הניחה את בובת הקסם
 על השטיח ליד המיטה שלה. בבוקר שלומית התעוררה וראתה ליד המיטה שלה ארז
 מלא בצעצועים. שלומית הלכה והעירה את אבא ואמא וסיפרה להם על הארז שהגיע
 בבוקר לחדר שלה. אבא ואמא שאלו מאיפה הגיע הארז. "אני לא יודעת מאיפה
 הגיע הארז", אמרה שלומית. היא החזירה את הארז לחדר, ואמא הרימה טלפון
 לסבא וסבתא וסיפרה להם שהגיע לפה ארז עם מלא צעצועים. היא שאלה אותם:
 "אולי אתם הבאתם את הארז?" "איזה ארז?" שאלה סבתא
 "ארז עם מלא צעצועים", ענתה אמא. "לא, אנחנו לא הבאנו שום ארז", אמרה
 סבתא. "אז מאיפה הגיע הארז?"
 שלומית יצאה מהחדר ואמרה "אני יודעת מאיפה הארז - זה מבובת הקסם."

-
 "Digi Divrei" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

"It's no exaggeration to say that the undecideds could go one way or another (re: the coming elections)"
